

DÜŠEVNI LIST

Mêsečne verske novine.

Vu Iméni prêkmurske evang. šinjorije reditelj
i vödávnik: FLISAR JÁNOŠ, Murska Sobota.

Rokopisi se morajo v Puconce pošilati.

Ček računa št. 13,586; imé „Düševni list“ Puconci.

Cejna na cejlo leto 20 Din., v zvänstvo 30 din.,
v Ameriko 1 Dol., edne numere 2 din.

Naprejplačilo

gorivzeme vsáki evang. dühovnik i vučitelj.

Oh nedüžni Ágnec Boži...

Vnôgi krivi svedocke so stanoli prôti Jezuší, da bi njegovo krivičnost potrdili. Ali njihovo svedôstvo je krívo bilô, nê štímalo. Záto poglednimo ednopár drüga vrsta svedôstva i poglednimo či eta štímajo.

1. „Jas sem“, erčé Jezuš večkrát k vojákom i slugam, ki so Nazaretskoga Jezúša iskali, da bi ga zgrabili. Z tem pokáže On svojo batrivnost, svojo čisto düšnovêst, svojo nedüžnost. Tô nedüžnosti občütênje so občüdile njegove reči vu njih i oni so se zbojali, na tla so spadnoli, ali odišli brezi toga, kâ bi ga vlôvili.

Jezúša ete rêči bi lahko obrno i pravo: „Sem jas?“ Tô bi bilé ednoga z bini oklajenoga i skvarjenoga srcá reči, štero svojo odürnost zakrivati i stávo ednoga pravičnoga, nedüžnoga človeka šcé kázati, dokeč njegova hamišija na dén ne pride. Kak je tô tüdi Judaš včino, gda Zveličitelj pita: „Ali sem jas?“ pri slednjój večerji.

2. „Pregrêšo sem, ka sem to nekri-
vično krv odao.“ Tô je gvüšno edno právo svedôstvo z vüst odávca Judaša. Dugo se je boro prôti istini i jo je nê štéo gorivzêti od svojega Vučítela. Končno, gda je vu cágllost spadno, dönok jo je mogo spoznati, vadlúvati i od njé svedočiti.

3. „Nikâ nêmaš tí z onim pravičnim, ár sem jas dosta trpêla dnes vu sne za njega volo . . .“

Eto sílno opominanje je dobo Pilátuš od svoje žené Klaudije, ki ga je od edne kríve sôdbe štela obvarvati. Kak je prišla do spoznanja, ka je Jezuš pravičen i kâ se njê je senjalo, nevêmo. Tadanki nam právijó, ka je dosta čüla od Jezúša pripovedávati, od njegovoga včenjá i dela, od edne pobožne židôvke Hanne, ka se njê je odnjega senjalo ono nôč, da ga je vu sne moliti vidla v ednom ográčeki, od edne divje bande zgráblenoga bidti, pred sôd pripelanoga i na smrt obsodjenoga. V etom groznom sne je Klaudia eden opomin ti bôgecov vidla, ki njênoga možá od obsodjenjá ednoga pravičnoga varvati šcéjo.

4. „Té je nikâ hüdogo nê včino.“ Eden razbojnik na križi dene etakše svedôstvo od Jezúša. Zaman ga špôtajo od spodaj te višešnji pop, ti pisáčje, ti starci i slugi, zaman se špotári žnjega té drügi razbojnik. „Či si tí Kristuš, tak pomori nam i sam sebi,“ dönok se osvedoči žnjegovi blagoslávajóči rêči; té je nikaj hüdogo, nikaj lagojega nê včino, štero bi kaštige vrédno bilô.

5. Te stotnik pa erčé: „Zaistino, té človek je Boží sin bio.“ Te poganski môž posvedoči z tem edno globoko kršćansko pravico, štera je obri šla njegovoga vadlúvánjskoga zarazmênja. Têlo i krv njemi je tô nê oznanila, nego Oča nebeski. Kak? po oni znamênjaj, štera so se godila pri Jezúšovej smrti i cêlo vnožino vu stráh spravile: „Zemla se je genola, pečine so

pokale i grobovje so se odpérali i vnôga tĕla ti svĕti, ki so zâspali, so goristanola, i zakrivalo cĕrkve se je razprašĕilo na dvôje od zgora notri do tla.“ Z tĕm je Bôg, te nájvĕkši sodec, potrdio tô, ťštero je te zemelski sodec, Pilátuš, veĕkrát pravo: „Nĕ sem najšo vu ĕloveki etom nikâ hŭdoga.“

Ĉi eta svedôstva vkŭpvzememo, te dobimo eden svekel kĕp: Jezuš je te praviĕen, nedužen Boží sin, ki je vedno ĕisto i dobro dŭšnovĕst meo, ár je nigdár nikâ hŭdoga nĕ vĕino. I dônok je na križ prebiti! Zátio z tĕm vĕkši more on blagoslov biĕti, ťšteri z trplĕnj etoga nedužnoga za ĕĕli svĕt zhája: „On je vözmĕrjenjé za naše grĕhe, nĕ pa samo za naše, nego tŭdi za ĕĕloga svĕta.“

Silvanus.

Tebé bom lŭbo . . .

Tebé bom lŭbo, radost moja,
Li Tebé jas, moja díka;
Tebé mo' hodba naj zvišáva,
Tebi radost spĕva dŭša.
Tebé bom lŭbo, moj posvĕt,
Dokeĕ de mi stan svĕt.

Dugo sem iskao Tebé, — gde si
Lepota mojega žítka? —
Dugo nĕ spoznao tvoje poti,
Drághi kinĕ mojga prebitka!
Dŭša mi za té želĕln
I žalost trpĕla.

Sem tá hodĕĕ sem Tebé iskao,
— Ah, zablôdo sem daleĕ vkraj.
Od Tebé sem na stran odišao,
Daleĕ, daleĕ vu tŭhi kraj.
Tvoja vola me spôtĕla
I k-Tĕ pripelala.

Hvála boj Tebi, veĕen posvĕt,
Ki presvĕtiš dŭš kmiĕen mrák
Z dŭhom tvojím ravnaš ĕĕli svĕt,
Od blodnosti sĕistiš srdc zrák.
Hvála Tebi, svĕt' Boža rĕĕ,
Trôšt si mi vsegavĕĕ

Tebé bom lŭbo, moja krôna,
Tebé, predrághi svĕti Bôg;
Jedino Tebé brezi lóna,
Ka si me rĕšo dŭšni môk.
Tebé zdâ i navekveke,
Ka ne bom rob moke!

Materska lŭbézen.

Pisao: HÁRI LIPÓT ev. dŭhovnik.

Pavel apoštio je svojimi vernomi vuĕeniki, Tímotheuši v ednom pismi ĕte krasne rĕĕi pisao: Tô dobro pri tebi dolí položenio vari po Sv. Dŭhi, ki v nami prebiva.

Znôva se k nam bliža sprotoletje, i kak lepše i toplĕše vrĕmen prihája k nam, tak tŭdi vsígdár veĕ i veĕ decĕ vidimo vóni na cestaj, na dvorišĕaj i na zelĕni trávnika. Tŭdi po va-

Stároga rektora ĕi.

Pripovĕst. — Flisár Jánoš.

(Nadaljávanej.)

— Bobola je dober, bogábojĕĕi, pobožen ĕlovek, pri njegovoj hiži de ťštoštĕ lehko sreĕen, erĕĕ oĕa.

— Oh jas se ga bojim, te stári Bobola nemre dober ĕlovek biĕti, jáko strahšen poglĕd má.

— Viš z Lénárdom bi obâ ťšla v-njegovo famillio, eden toga ovoga bi podpĕrala, zagovárjala i tak preštĕmaniva, bi vidva ravnala.

Birika je jáko dobra deklina. Lénárda rada má, pa on tŭdi njô, bláženiva máta biĕti, ali jas . . . Oh oĕa, kakoli vĕinim, ali Bobolova snĕha ne bodem nigdár.

Toga stároga rektora so oblĕjali ĕemĕrje. Ti nesreĕna ĕi, ťšto tak mentŭje nás od sramote, ťšto mentŭje tebé od moje srditosti?

— Jas! — se ĕŭje eden oster možki glás med dverami i tam je stao Žotér Vince.

— Ti?! — se uzorí na njega rektor — ti mehovnátio lamp ťšmrklavec, ti ťšĕĕš mentŭvati, obrániti njô od lastivnoga oĕĕ?!

— Ešĕĕ i od pekla i od gyehenskoga ognja vsĕ vragôv i ĕi de potĕrbno od lastivnoga oĕĕ tŭdi! — Dvĕ pár ôĕi svetlost se je naišla, dvĕ lŭbezniivi srdci sta se genole, dvĕ dŭši sta se vu misli vjedínale.

— Hej! mati! totá smo! — erĕĕ rektor tŭvárišĕci — Anika nikak nepodá!

* * *

Nevolna sirôta Anika je žalostne dní zadobila, — nĕ samo od oĕĕ je pregánjana, nego ešĕĕ od sôsedov hŭdi jezikov ogrizávana, od drŭgi devojk osmejávana. Stári rektor je od dnĕva do dnĕva bole morfandĕrao; ta dobroga srdcá mati je níkeliko milŭvala ĕĕr, ali vu dŭši

rašáj so zdá že vse villice pune ménše i vékše decé. Ali v varašáj naše oči zopstom iščejo poleg decé tüdi stariše, naimre pa mater, samo službenice vidimo ž njimi hoditi. Gdé so pa matere, gdé májo tak dosta dela, po kakši poslaj jih vodijo njihove poti, što bi vse to povedati znao? Edna lépe govore drži pred odebránov publikov, drüga na banketi zagovárja deco, trétja v kavárni kadi nájbögše cigaretline, tá štrta v svetloj plesnoj dvoráni kaže svojo telovno lepoto, štero je samo na pol pokrito z drágov oblékov. Takše so dnesdén večinoma tiste varaške matere, šteri moževje so ešče v dobro pláčani službaj. Povsôd je vidiš, samo pri svojoj deci në. Té dáme so në samo svojoj deci na škodo, nego na kvár so človečoj družbi, cêrkvi i državi tüdi. Nájevč tê mater samo tam ne vidiš, gdé bi nájbole biti mogle, gdé njim materska dužnost zapovedáva tüdi. Në je zadosta samo telovno živlénje dati otroki, ár otrok tüdi düševno živlénje ščé i želé živeti. Kak v sprotoletji vsáki nárás tople sunčne žárke išče, rávno tak si želé máloga deteta osnávajôča düša materske lübézni oživávajôčo toplôčo. Nega na svéti tistoga stvorjénja, ki bi z svojoj lübéznostjov mogo nadomestiti tó dobro matersko srcé i kelko je vrédno tó drágo toplo srcé, samo tisti znájo zaistino, ki so rano, v svojem detinstvi, ali v ranoj mladosti zgübili svojo drágo mamico. Záto pa vi kmečke, vesničke ma-

tere nigdár ne nasledüjte varaške matere v njihovi moderni norijaj, ár se tak vi samé zgübite i tüdi zgübite svojo deco.

Svéto písmo, biblija nás skoron v vsákem táli opomina na naše človeče dužnosti, od šteri je pa nájplemenitêša: lübézen do naše decé. Tüdi Pavel apoštol nás lépo opomina na tó dužnost, gda nam etak právi: Či se pa što za lastivne svoje i nájbole za dománje ne skrbi, vero je zatájo i od nevernoga je lagojêši. Në samo za detinsko tělo se moramo skrbeti, nego dužni smo tüdi düševno hráno dati svojoj deci. Ednoga deteta bodôčnost je vsigdár odvisna od dela njegove materé, ár toga máloga otroka düšo največkrát mati osnávla v edno ali drügo zmêr. Detinska düša je eden čüdno fájni inštrumentum, pri vsákem otroki je drügi, záto ki na tom inštrumentumi igrati ščé, on mora meti lépo i čisto düšo i potrplivi človek mora biti, napamet mora vzéti toga inštrumentuma nájmênši glás i rüm. Edna lübezniva mati z svojoj vernov skrbnostjov obiné svojega deteta cêlo živlénje, ona verostüje obri njegovi sen, v betègi ga ona obravnáva, ona njemi dvori, za njega ona moli, v žitka trplénji ga znôva ona batrivi i navdüšáva.

Ete cêli svét lübézen drži vküper, tá lübézen se svéti z ôči práve materé, z vsakoga njénoga pogléda. Tá lübézen vsáko dète na tó nadigáva, naj vsigdár tisto dela i nasledüje, ka je nájlepše i nájbögše. Materé prvo osnávlanje pre-

je celô pomenkala. Bobola Gergor vu svojoj nadúhtosti ošpotani i ponižani, je nikak në šteo vu glavô vzéti, ka bi njegovimi siné edna deklina košaro dála. — Oh tí nedúžnoga devojkstva deklina — zakâ si tak velke lübézni, za štere volo teliko trplénja, mantre semena posêjaš i li po velikom boji znáš pridti k-srdca tvojeja želénja cili. Geto teliko tvoji tüvariškinj nalehci preobrâča srdca svojega nágibe. I kelko srdc spádne na porob strtini záto, ár je kre čiste lübézni vödržalo i sledi za mézni dugovánj volo rúžno vkanjeno. Lénárda so záto nëzvrgli, ár se ga je Birika z cêlim srdcom držála, ali ženitev je oddaljena, kapa či ešče Aniki pride pamet?

Od Bobola Gergora so tüdi hüdi glási šli že od nigda mao, ka se je prej hitro obogato, urgazda je, ali on je z-svojim jálnim djánjem tak pelao svoja skrivna dela, ka so ga zapošte-

noga držali i zaogrízavanje štímali vse odnjega nošene hüde glási. Zdá so pa güčali za bojne, ka je špion, odávec, kommunistov skriven voj švércar itv.

**

Lénárd slobôd jemlé od Bobolove familie. Birika se njemi za šinjek obiné i liki gingavo bičovje okôli nanjega zosúče i z-bojazlivov lübéznostjov ga pita od nazâ prihánjanja. Te stári Bobola špotlivo tá vrže: da je tó velko delo od Sobote do Monoštra potüvati.

— Bogme v etakšem bêsnom komunističnom vrêmeni je në nájmênše, si misli Lénárd.

— No tó bi ešče trbelo, — či bi se bojaol

— Za sébe sem në stráh — odgovori te mladénc, ali jezero zláti nesém pred komunistmi vu varnost, po pošti je nemremo poslati.

— Jezero zláti — popádne nanágli rêč Bobola Gergor i gda te je nesli?

več velko môč má na tisto nedužno i návučno málo stvorjénje, ár dobra i jákosti puna mati jákosti lúbèzen žé sama notrivcepi v dúšo svojega deteta. Děte nê trbê cártati, ár tó vekivečno cifranje i cártanje pricajti pokvari děte, gda pa ž njega človek postáne, puna bode slabosti i napák, od šteri se več ne more rěšiti. Tó délo nê samo občútití trbê, nego dobro i pravilno túdi oprávlati. Tó pa v vsákdeněšnjem žitki jáko malo lúdi zná činiti, tó nájbole lěko žene, matere napravíjo pri toplôči držinskoga ognjíšča. Tú je nê potřebna nikša lárma i kričanje, tó délo mir, tihôčo i potrplivost potrebúje, šteri mir zná dúšo potrôštati i v déli zgübleno dúševno ravnino poravnati. Zátó nam právi Pavel apoštol: Té svétske i prázne reči pa zastávlaj, ár na vékšo nepobožnost razhájajo.

Na tákše delo je samo lúbèzen zmožna, štero lúbèzen mati vcepi v detinsko srcé, z ednov rečjôv tista jákost, štera z človeka na boži kěp stvorjenoga právoga človeka včini. Edino tá lěpa jákost správi zemelskomi človeki bláženstvo na etom světi, tá lěpa jákost varje v srci mladězni sprotoletje, krotkosti lepôto i starosti veseljé. Kakkoli visiko zdigne nikákoga njegova pamet, zmožnost i sreča, zaistino veliki i znameniti samo tak postáne, či lúbiti zná. Brezi lúbězni je človeča velikost i znamenitost samo tákša, kak visiki bregovje, šteri kém višiši so, tém bole góli i prázni postánejo. Té visike planine se istina daleč vidíjo, alí žitka vüpanja pa tam nega, ár nega tam hránodávajôčega

grúnta, nega nagibajôče toplôče. Túdi vretine, štere iz té planin naprêidejo, nigdár ne ostánejo tam gori, nego daleč odtečéjo, doli v doline, gde se žitek zeleni i gdé lúbèzen hica. Ki ne lúbi drúge, on se túdi od drúgi ne lúbi.

Zátó pa krstšansko-evangeličanske matere, ne lúbte světa márnost, nego lúbte svojo déco, svoje lúbléne, posějajte žé rano v njihova srca tó dobro i plemenito semen, z šteroga naj etoga zemelskoga i bodôčega žitka lěpo drévo vöpožené i gorizrasté. Toga plemenitoga materinskoga déla náshaj bode eden nôvi i pravičen svět, po šterom deli k nam pride mira, lúbězni i bogábojznosti králevstvo, v šterom králevstvi bodo vsi pošteni lúdjé ednoga rozměnja, i vjedíníjo se v mirovnom, pravičnom i poštenom življenji z pomočjôv istinske bratske lúbězni, štere sejáč je bila naša trpěča i vse goriáldüvajôča drága mati.

Vu vsákóm deteti mojem,
Oča, dár tvoj spoznávam,
I tebé po dúhi tvojem
Molěč, za njé zvišávam.
Dái mi za njé skrbeti,
I nji srečo želeti,
Tak da je vu tvojem stráhi
Goríhránim eti v práhi.

Oh ti, ki si mené hráno
Do etímao z dobrôte,
I déco mojo boš bráno,
Kak vse drúge sirôte,
Nji brez trôšta neniháš,
Nego njim blagoslov dáš,
Da vu tebi nezdvójíjo,
I vu svetstvi te čestíje.“

— Poútri.

— Kelko vas bode z-strážov vréd? Vě se bár zdá nega nika bojati, ti erděči okóli Lendave hodíjo.

Šést de nas šlo, štirje drúgo pôt májo.

— Dobro je. — Tak poútri v-gojčno rano se vzemete z-dómi?

K-šestim so se ešče štirje kcoj pridružíli, napovédano gojčno so se napôt vzéli na konjaj — mílo jesénsko sunce, kak je gori zišlo nanébi je šálno plésalo po konjáj hrbtaj i sersambe, rinčice, z-pleha bodôče svekle potačéke, pogačice, blisčěč presvětílo.

Kak se k-gradi pelajôče cesté naprávo proti Trtkovskoj šóli obrnéjo, pri brézčeci z-dvě krajôv z-gôstše 12 konjenikov načarno zamázaním obrázmi, z-vsefelé rožjom oboroženi, prednjé i za njé vdári, na glaváj erděče hōbe majôči.

Grda práska tečé, Ti erděči je notri ščéjo

zarobiti. Té se srdčno bráníjo, eden vsekáj ne vdári zaman, po ednom se tá tá vtegújejo, doj kápějo hōbe z-glavámi vréd. Eden na ništerni stopáj dale stojěči, za voja se vidôči môž, se neměša vu bítje, v-rokaj kostric i pistolo držěči ravna tekáj bitja. Lénárd na njega vderé z-visiko držěčím mečom, na štero ga ov z-pistolov v-cil jemlé i strlíti naměni. Vu tom megnenji rávno njemi z-ti naši eden za hrbtom postáne i cilajôčo rokô dojvdári z-pistolov vréd, na štero se njemi v glávi zavrtí i erděča velka hōba njemi túdi z-gláve spádne i vidí se edna góla gláva naprě v-tri kite z-pleténímí vlasmi.

Z Lénárdom se je záčao vrtěti svět. V-góloj glávi je spoznao Bobola Gergora.

Razbojníci so razběžali. Lénárd pa z-gombami i z-lampami gléda, obládni priátelje so ga komaj z-sebom odvlekli.

Bobola Gergor je v-posteli ležěči betežnik grátao. Tak so gúčali, ka se je konj potekno,

Mladine delo. Ka se má činiti?

Pisao Dr. Ravasz Lásló. ■ Poslov. Flisár Jánoš.

Eden nemški vučenják, ki je od žitka težkôč kniže pisao i vnji potrdjava žitka trpljenje i brige-puno stávo, od štere že hūše nemre misliti, etak piše: „Kak čúdno je tó: mam deset prstôv i či so vsi zdravi, tó ne čútím, ka so zdravi, ali naj me samo pod nojêt štoj z-ednov málov spicov malo pikne, z ovi deveti se celô spozábim, tak da bi ji niti nebi bilô, samo li na toga boléčega mislím.“ Tó bi lahko z-tém priglihávali, či bi moja deca radi betežni bili. Zaká? Zató ár z tém tó hodi, ka njim te nê trbê v-šôlo idti, bole je cártajo, dvorijo, okôli njé se vrtí, obráča cêla familia, — naednôk cêle familie središče postánejo.

Dnesdèn tak jestemo, ka je mladina grátala središče cêloga národa i cêrkevnoga žitka. Okôli mladine se vrtí národne politike ves skrb i tak túdi cêrkevnoga dela cêla metoda. Zató ár je mladina betežna. Mladina je boléča i ona je on dël národa, šteroga je spica piknola i zató se od vse drugoga na svêti zdá spozábimo. Tó spico namênimo odstraniti. Edno drugo, nôvo mladino ščémo zgojiti.

Države zevsov národnov zgojov té cil slūžijo, štero cêrkev túdi z-cêlov vdánostjov podpéra, ár je tó to právo, nemúdnô potrébno, — žitka mentúvanja delo.

Zató z-cêla močjôv podpéramo tó državno delo. Ali držáva negáji nam cêrkví evangeličanske mladine. Tak erčé: osnávaj sama sebi evang. mladino, ár tí tó razmiš i nê jas držáva.

Kakda nam je mogôče dobro evangeličansko mladino zgájati?

Mi pri evang. mladine gájenji v-prvoj vrsti tá postávimo nikákoga, od koga visí evang. mladine žitek, dūh, vrédnost i kakšost. Tak vad-lūjemo: za evang. mladino jedino Jezuš Kristuš zná gájiti. Zató tak od tákšega mladinskoga dela gučimo, vu šterom gláven voj je Kristuš, štero od Kristuša prosi tanáč. Od njega čáka môč, na Kristuša račun dela. Evangeličanske mladine pastér, král je: Kristuš.

Ka znamenúje tó? Tó znamenúje, ka je dobra evangeličanska mladina ona, štera je v Gospon Jezuš Kristuša tūvárištvi. Žnjim živé, žnjim je v-prijátelstvi. Vu njegovom tūvárištvi rada prebiva, njega se drži. Kristuš je vsigdár v-našem tūvárištvi, ali mi smo nê vsigdár v-njegovom. Kristuš je vsigdár blúzi k-nam, li mi se ne čútimo v njegovoj blúžini. Ár Kristuš je nê samo eti z-nami, z-nami je na pôti, vu veselici, v-delavnici, na pôli; vidi nás vu razveseljávanji, vidi nás ešče i te, gda smo v-nevarnom, v-nepripravnom mestí. Li mi nevidimo njega. Vnôgi se i vu cêrkví, — ešče več se ji na deli, vu delavnici nema návade žnjim srečati, to pa za celô grozno pogúbelnost drži, či bi se med

spadno i on si je rokô vlomo. Z táljemánjem so ga hodili glédát, toga vu poštenjê stojéčega senátora. Stári rektor je túdi gori poiskao svojega vrloga podpornika i boleznosti njegove táljemánje vadlúvao za nesrečnoga pripetjá volo.

Lénárd se je pa vusebi grizao, žgao, liki pod prácov bodôči ogen. Iskao je klúč toga skrovnega dela, ali nê ga je naišao. Včási, včási se je z-tém šteo pomiriti: kapa či je nê prav vido, mogôče se njemi je samo tak vidilo, nej je mogao tisti Bobola senátor biditi! . . . Ali, da pripetjé tak vkúp spádne z-betegom i ka rávno rokô má potréto, vse, tó je môtilo Lénárda, tak da je njegova pamet z-srdcom v-nemirovom boji stála. Srdcé njemi je šôšnjalo naj muči, Biriko, svojo záročnico v-špot nepostávi i svojoj sreči groba neskopa. Ali pamet ga je prisiljavála, būdila, da vse odkrije, tó njemi je šepetála, ka je stároga Bobola delo nê čisto,

njegovoga velikoga bogástva vretina je nečista i kak vu váraši skrivomá gučijo, či ednôk tó vse na svetlost pride, tofá de njegove lúbléne Birike poštenjé. Ka má činiti? Gori je poiskao Biriko. Štera se je jáko radúvala pávidênji i ka se je žnjim nika nê zgôdilo, ár je čúla, ka so je razbojnici napadnoli. Na oči njemi je metala, kárala ga je lúbeznívo, zaká je šô. Kak smo se starali za tébe . . . Či bi te naišli bujti, tó bi i moja smrt bila . . .

— Srdce moje, zdá že nega zroka na staranje. Domá sem, cêli i živ sem. Moje lúbezní sveklošča dale odtira strahote oblačine, jeli-bár daleč?

— Či sem blúzi njé, blážená sem, či odhája, tak se mi nika boléčega sômní, ka ga ne-veke zgúbim.

— I odkud pride, z-koj zrasté vu tvojem srdci etakše zdénje? Z-etakšimi misli je névrédno od sébe splôditi bláženstva golôba.

razveseljávanjem z-tém vekivečnim kralom trbelo náidti. Mi tak vu Kristuša tůvárištvo zovémo našo mladézen, vu Njegovo prijátelstvo, naj Žnjim živé, Žnjim se tůvárišiva!

No kakši more bidti eden mladénc vu Kristuša tůvárištvi? bi pítao eden svetske násladnosti zganjajóči zélec. Zagvůšno níkši kislóga, séonoga znášanja, nezhablenoga držánja človek more bidti, ki ne čúti veselnosti, — bi odgóvoril ti pitajóči. Jas pa tak mislim i vadlůjem, ka de on nájbógše vóle, ár blájzenost čúti vu srdci. Drůgi bi pravil: nevolák, nezréli zavržek lůdi je! — Jas pa vadlůjem, ka de on nájkrepši, nájpopolnéši, športtrpéči mladénc, ár je nájcistéšega žitka, nájdzravéši človek. — Ali de pa nedelaven, vraglivi človek žnjega vu Kristuša tůvárištvi? — Próttomi verjem, ka de on nájgedrnéši delavec. — Ali medli bojazlivi bode vu Kristuša tůvárištvi? Nájbole batriven móž bode, ár tákšega kralá má, ki je za njega vmrô, ne vcaga, kakšašté nesreča ga doségne; vu sreči se pa ne zvišáva, nepreštímáva. — Mogóče se vu Kristuša tůvárištvi nemore razveseljávati? — Oh nê! I tam je mogóče vedrnomi bidti. Vu Njegovom tůvárištvi se je ešče mogóče z-istinom veseliti, dobre vóle bidti, zmenjati, eden z-drůgim se šengáriti. Ali vu Kristušovom tůvárištvi je nemogóče hotlive, gnůsne reči praviti, nemre se ogrizávati, skazlivi bidti, níkoga nê razláčati, bantůvati, tém bole odpůščenje prositi. Vu Kristušovom tůvárištvi se nemre za zvirino ponižati. Vu Kristušovom tůvárištvi nemore oskrúnti roditelov prebivališča; vu Kristuša tůvárištvi živóči človek se neogible cêrkvi, ne pašči se vu nepristojna mēsta. Vu Kristuša tůvárištvi

bodóči človek žija Rêč Božo i blájzeno se čúti, či Bógi podeli svoje srdcé.

Jeli je pa tó že eti na zemli tůdi mogóče? Vadlůjemo i známo, ka je mogóče i tó ščémo, naj se vsáki ogvůša od toga. Mogóče je, samo naj se mladina vdinja i dobrovolno, brezi zadržávanja, batrívno notri stópi vu Jezůš Kristuša tůvárištvo. Ár tē nevidóči král eti hodi med nami. Hodi povséd, išče, zvedáva mláde svoje prijátele. Zové je. Na srdcé njihovo káže, erkóči: Tů prebiva moj sin, či moja, te nedůžen, veren, dobrotiven, koga čakam, koga sem od veka lůbo, za koga sem vmrô! — I ka odgóvorite, gda vam na srdcé káže?

Ešče i tó naménimo zamerkati, kaj eto mladinsko delo nešče, neželé, naj mladina nazá v-šólo ide, nego naj ona sama v róke vzeme tó deio. Ar mesto njé tó nišče drůgi nemre odprávit. Jas nemrem ni tvojega, ni níkoga drůgoga srdcé Kristuši dati, či ga ti nedáš tá. Samo li telko mi je mogóče, da ti pokážem, ka sem svoje Njemi dao i blájzeni se čútim. Lůbim te, i rad bi bio, či bi ti tůdi njemi dao svoje. Ali či bi jas jezerokrát telko zmožnosti meo i te tůdi niedne tvoje misli nemrem Njemi tá dati. Tó si samo tí mogóči tá dati. — Nišče drůgi nê!

Sam moreš ednók srdcé tvoje tátati. Tó se nedá prisiljávati. Kak bi zaman naložili ogen pod drévo, naj se sád prvle dozori, ga nemore prisiliti. Sam od sébe se dozori od sunca trákov ôpravíc. Mladina sama má tó delo doprínesti.

Drága mladina, naprê tak batrívno! — Nevcgaj i ne strahši se! Na tébe čáka svét! Té boj i tá obládnost de tůdi tvoja!

(Vzêto z „Magvetô“ časopisa.)

— Nevém odkud pride, z-koj rasté, ali či sem sama, me vsigdár obvzeme bojaznost, štera mi veliko nesrečo naznanjúje i tó právi, ka midva nebodeva edendrůgoga. Oh Lénárd, potróštaj me!

— Kak so pa oča? píta Lénárd.

— Nevém. Jas se nesmim k-njihovoj postell bližati. Jánoš njim dvori i tó právi, ka so strahšno razdrastšeni, pa ka njim je róka nê potrêta, nego vsečena. Nevémo, ka se je žnjimi zgódiło?

— Té dni so vsigdár domá bili?

— Gda ste vi v-Monošter šli, tisti dén so na konja seli i odtirali so se. Janči je pravo, ka so zagvůšno v-Gézer marof sli birke vrédjemát. Li večér so prišli domô z-krvávov rokôv i tóžili so se, ka so doj spadnoli z-konja i vdarili se.

— Bárica! nemisliš si ti kaj tákšega, da si od oče zgučávava? . . .

— Nika si nemislim, gda si tí Lénárd primeni, te jas nika drůgo nemislim, li telko občútim, ka sem jáko blájzena.

— Oh bár bi jas tak občúto, brezi vse gróžajóče britkosti!

— Kakda? Tak si tí nê blájzeni primeni? Inam misliš? Tó mené žmetno stáne. Ali pa kákšo skrovnost máš na mojega očo gledóč? Lehko verješ onim tutam, štere nevoščeni, hůdi lůdjé na njih gučijo?

— Moje srdcé! Jas neverjem, ka lůdjé gučijo, ali či ednók poštenjé vu blato spádne, teda zakrúje svoj obráz ešče i lůbézni míli angel tůdi.

Tí za níkoj nevêš, Bárica?

— Na mojo dúšo, na svéto vero i na srdcé mojega lůbézen vadlůjem, ka nika nevém, právi deklina sremežljivo glédajóča vu Lénárda oči.

— Krotek golób vu kávk gnézdí, nedůžen ágnec vu vučoj jami. Kůšne záročnico i odhája.

(Dale.)

Krívda i pokôra.

Roman, pisala: Kovatš Frida.
Poslovenčo: SILVANUS.

IV.

Tiho vu sébe vtanjeno je sedêla Hedvika pri obedi z svojimi roditeli. Krátko i zgübleno je odgovárjala na pitanja, sáma ta velka čokoládna torta jo je nê mogla razveseliti, štero je med vsov jêstvinov nájráj mêla. Čudüvajoč so glêdali roditelje na to ovak vesêlo občütlivo dête.

Popoldnévi je Hedvika vöšla vu s skrbli-vov pazkov obravnani ogradček, gde je vsakša korinica k toj zamišlenoj deklini pripovedávala. Z časom si je dolisedla na klôp, pôleg štere je té cvetêči grm bio, šteroga njê je te stári farar dao, ka je vrta vučenka bila. Njéne misli so se okôli Ehrbacherovoga mlina krôžile. Ka dnes Peter dela, jeli de si premišlavo vu sebi, ali pá mreže nastávla fúčam, štero je njegovo nájrájše délo bilô. Te máli Wágner Majči je gvüšno pri svoji knjigaj sedo, ár njemi je pá tó bilô nájbole lüblêno délo, on je vrli dečko bio. Pred krátkim ga je Peter vu šôli brezi kakšega zroka na tla vrgo i gda je vučitel pito, što je tó napravo, je samo z pleči cuko. Prijáteli so tüdi mučali, ár so se bojali od toga močnoga vêkšega, i tak je vučitel za ednoga bina volo cêli zloč štêo notri-zaprêti. Na tó goristáne te máli Majči:

„Nê, gospon vučitel, naj nišče ne trpi za volo takše malenkosti, jas tak mislim, ka sem se potekno i záto spadno.“

Vučitel ga je ostro pogledno, ali pojeb ni z očmi nê migno. Gda so pa domo šli, je Peter dönok etak pravo:

„Nê trbê, ká bi ti mené bráno, ti kučarski sin, jas se sam znam zagovárjati.“

Kak si Hedvika od toga premišláva, te stári farar stôpi z cesté. Ona je poerdêčila, kak tóvaj, gda ga na krádjí zgrábijo, ár je mislila, ka te sêri stavec z čela doliprečité njéne misli. Ete odpré te mála dvéřica i k njê stôpi.

„No Hedi, si spoj sáma? Tak razmišleno vövidiš.“ Ali gda na pamet vzeme vu njéni rokaj odprête knjige, jo pogládi po vlasáj.

„Dobro je tak, dête moje, etakši dnévi z dobrimi delami morejo napunjeni bídti, da nam naj dugo v spômenki ostánejo i té de se naš Gospon Jezuš tüdi veselio nad tem.“

Pomali se dolipústi te stavec na klôp, v rokê vzeme rokô té deklíne i na dale erčé:

„No, Hedvika, kak se ti je povídlo dnes vu cêrkvi?“

Deklíne svekle oči so se gorizdignole.

„O, gospon farar, tó njim niti nemrem povedati, kak je lêpo i plemenitno bilô, štero je samo ednôk dáno ednomi.“

„Vidiš, dête, ka čini vera v našem nebeskom Oči i či ti vedno tak pobožna ostáneš, ti nájžmetnêši časi vu žitki tüdi lehki bodejo. Kelko sem že jas pretrpo i preboro, bi že dávno na nikoj prišo, či bi mi naš lübeznivi Gospon Jezuš z svojimi pomagajôčimi rokami nê na pomôč bio.“

Zdá fúčkajôč i rokê v lačine žepke vtek-njene ide mimo Peter. Stároga farara obráz ômuren postáne.

„Peter!“

„Želêjo, gospon farar?“

„Nebi si mogo malo ese k nama dolisestí, jas si rad zgovárjam z vami decov!“

„Nemam časa, gospon farar, moram mésto očé k kováči ídti. Z Bôgom náj ostánejo!“

Medtém ka si je houbó z gláve zdigno, se je páli z onim čüdnim poglêdom zgledno na Hedviko i na tó je dale šô.

„Vidiš, Hedi, tó je tüdi eden, pri šterom moje včenjé ne prináša sáda.“

Z skrbmi puno erčé farar te reči i ta deklína ga primle za rokê.

„Gospon farar!“

„Ja, dête! erčé on i na pamet vzeme vu njéni očáj eden smehêči trák.“

„Peter je, gospon farar, nê hüdi, verjejo tó, samo ka nema materé, je záto tak dívji i razvüzdani.“ Zdá na pamet vzeme te preiskávajôči poglêd svojega vučitelja na sebi i z gorêcim obrázom dokonča pretrgávajôč: „Tak je právla moja mama i či bodejo z njim malo potrplivi, vse bôgše bode.“

„Vidiš, dête, jas sem potrplivi že puni osem lét i za eden mêsec Peter vöpride z šôle i zmojega trüda se niká ne pozna na njem. Vidiš, Majček on je spoj niká drügi.“

„Ja Majček!“

I pá čüdvajôč pázi te stári gospôd na te deteči glás, kak da bi praviti štela: „Ja on, kak se more té z Petrom glihati.“ Kak špotlivo i ničesno se je tó glásilo.

„Ti rada máš Petra?“

„Oh . . .!“

Poglêd se njê je pá svetlió. Farar se je pomali zdigno.

„Tak Hedi, jas bom šô malo k tvojim roditelam. Ti ešče na dale tú ostáneš?“

„Ja, gospon farar!“

Z naklonom njemi je küšnolo dête rokô i medtem je na cesto pázila, gde je Peter zdá že nazáj mogo priditi.

V.

Smehéči je přišo Peter i ona kak edna srna je bistro běžala prôti njemi k ograji.

„Peter!“

„Ja!“

„Že domô ideš?“

„Ja!“

„Hodi malo notri k meni.“

„Ne bom, z drúge stráni esigléda te kučarski pojob i mogôče de se čemerio.“

„Peter!“

Te pojob je vu plávi očáj skuze zagledno se svetiti.

„Ne jôči se, Hedi, tó je samo špájs bio. Te stári je že odišo? Ka je pravo?“

„Dosta, Peter, tůdi od tébe. Nebi znao ti malo náčiši bidti?“ Méhko ga je proso té glás i te roké so se skľúčile obri bodéče grájke.

„Zaká?“

Hedvika je vidla toga pojba smehéči obráz i se je junáčko odlôčila na to veliko řeč:

„Za Gospodnoga Bogá volo.“

Skoron se je komično glásilo z ti deteči vúst.

„Idi, Hedi i tiho boj,“ se smehéč obrně vkraj te pojob, „za Gospodnoga Bogá volo. Gospodnoga Bogá nemáram, vera mi je devéta briga. — Ali tó ti ne razmiš. Modrůvajôči je gučo te pojob, trdno i na velki je glédala Hedvika vu dolino.

„Odkod pa znáš ti tó Peter?“

„Tó? Tó mi je naš mlinarski ináš pravo i razložo.“ Gizdávo se vdári vu prsi. „Tak, zdá jas idem, obri Bogá; si pa zgučávaj z Majčekom.“

„Lehko nôč, Peter!“

Tó se je tiho i prisilno glásilo, pojob se je pa obrno, ešče ednôk je na deklino pogledno i se glasno smehéči odišo.

Hedvika je pomali vu hišo šla, pri večérji se je niti nê genola, tak méрно je seděla. Roditelji so pune skrbi glédali, na to blédo dête.

„Si betežna, Hedi?“

„Nê, mama, samo me malo gláva boli, smem si doliléči?“

Mati jo je vu málo hišičko sprevedila, gde je Hedi sáma spála. Dolipokleknovši je molila „Oča naš“, z trůdnim trepetajôčim glásom. Dugo je ležála būdna vu posteli z gorêčim obrázom i v vročini svekléčimi očmi. Ešče vu sen se njê je silo eden špotilivi pojba glás: „Gospodnoga Bogá nemáram.“ (Dale.)

Správišče fárnoga ženskoga družtva.

Soboško fáno žensko družtvo je v nedelo 17. februára držalo svoj rédni létňi gjúlês. Pá smo priliko meli viditi, ka zaznamenůje v žitki edne kršćanske gmáne žensko družtvo.

Predsednikojca gospá dr. Šomenova je s stárim kršćanskim pozdrávom stópila pred gjúlês: mir vam bojdi! „Mir vam bojdi! jeli jeste od toga lepše želénje, jeli more meti človeško srcé od mira vékši blagoslov?“ Z lépimi řečmi je pokazala predsednikojca nadale, ka ete mir samo tak moremo zadobiti, či nás naša lastivna důšna vêst nede zatožila i če nás naši bližnji ne bodo pred Bogom zatožili.

S tem je pa podáni že cil ednoga ženskoga družtva: povnožavanje vere i služba lůbénzi.

I z naznanila predsedništva smo vidili, ka je naše žensko družtvo etomi pozvánji tůdi láni verno ostanolo. To svedočíjo oni lepi verski zadvečarki na postni nedelaj, gda je družtvo z naprêdávajni, deklamácijami i verskimi igrami hránilo i krépilo vero. Ali to svedoči tůdi oni 48 siromašni šolárov, štere je naše družtvo obléklo i njim s tem djánjem zapisalo v mládo srcé božično radost.

Zvůn toga si je spravilo žensko družtvo eden harmonium za 2.000 dinárov, naj mládi i stári z viškim veseljem popévajó naše lépe pesmi.

Gjúlês je z velikim navdůšénjem i radostjov podánilo máloj apačkej filijáli 1.000 Din.

Vse to so samo številke, ali za njimi se skriva níkej drůgoga: lůbézen naši žensk, štere so gotove etakše áldove prinášati na oltári svoje vere.

Gda je predsednikojca račun dála od dela stároga leta, se je z onim pitanjem obrnôla k vsem nazočim: s kêm náj slůži družtvo nadale svojemi pozvánji?

I te je edna kršćenica naprêdála: vsigdár radi prihájamo k božoj slůžbi, vsigdár napunimo veliko cerkev, ali v velikom mrazi dônok vnogi ne vúpajo v cerkev. Žensko družtvo je včasi spoznalo, ka bi rêsan veliko slůžbo napravilo cêloj gmáni, či bi spravilo dvê péči v cerkev, naj zavolo velikoga mraza nikomí ne bode trbelo domá ostánoti. Zednim bi spravilo družtvo tepihe v cerkev, naj nede trbelo na mrzлом cementi státi i hoditi.

Preveč lépo bi bilô, če bi naše žensko družtvo to doprinesiti moglo! Cêla gmána bi njemi veliko zahválnost bila důžna.

Ali k tomi je potrebno, naj pá nazáj pridemo k rečám predsednikojce: mir, vkŰpdržanje vsê fárni žensk. Jeli se zbojimo slŰžbe? Ali pa ščemo pomagati? Eden človek s svojimi málimi zmožnostmi nikaj nemore včiniti, vnoġi lŰdjê s skŰpnimi močmi velika dela znájó doprinesti. Evangeličanske ženske, gmáne vas čakajo! Veliko je vaše pozvánje!

Rázločni máli glási.

Radosti glás. „Milostiven i smileni je Gospôd; dugotrplivi i velike dobrôte.“ (Žolt. 145, 8.)

Občinska cêrkev naša je jan. 22. i 23 ga mela svoje správišče vu gostolŰbnoj fari Nova Pazova, blŰzi Beograda. Od našega seniorata so nazoči bili pôleg česti Benko Jožef senioratni inšpektor i Luthár Ádám pŰconski dŰhovnik, kak seniorátniva odposlanca pa Šiftár Károly bodonski i Hári Lipót domanjševski dŰhovnik. Pred gjŰlêšom je bila boža slŰžba, pri šteroj so Baron Jánoš mariborski sinjor predgali. Prêšnji večêr je propagandni ôsvetek Gustav Adolfa društva bio vu cêrkvi. GjŰlêš so Dr. Roth svetni predsednik ôdprli. Vu svojem govori so pokazali na nevole i pokvarjenosti vezdášnjega človečanstva. Vu vsem etom Bôg je naša vŰpazen. Potom so Dr. Popp pŰšpek med lepim govorom predložili rázločna poráčanja, štera je správišče osvojilo. Vu na 80 drukani stránov rasprestêra-jočem svojem naznanili dela se spominajo g.pŰšpek zevsákoga znamenitoga dogodka cêrkevnoġa žitka iz zádñjivi skoron dve leti. Z-toga naznanila se tŰdi vidi, kak verno delaven i skrbliivi so naš višji pastêr. Prestor nam nedovoli, ka bi naznanilo podrobno zpoznati dáli, ali vŰpamo se, ka bomo večkrát citirali edno-drŰgo žnjega. — Správišče je iz zvônski orsáġov dosta telegrafični i pismeni pozdrávov préjalo. Razprávlanje dnêvnoga réda je dvá dni trpelo. Fontošneša skončanja naše cêrkveno lŰdstvo zvê z protokulomov. Eden večêr so P. H. Sitters, direktor krstšanskoga društva mladine v Beográdi, meli predávanje i notripokázali interesantne filme z dela prestora mladinskoga društva. Eto društvo stoji pod obrambov Nj. kralj. Vis. Regenta Pavla, kí je sam tŰdi globoke pobožnosti oseba.

Naš roják, Vljaj Štefan z Lemerja, je nê dávno diplomirao na právnom fakulteti beograj-

ske univerze. Gratulêramo njemi i veselimo se žnjegovimi roditeli navkŰp têm bole, ár naša šinjorija itak potrebŰje že preveč ednoga evangeličanskoga právdenika!

Nikša prilika brez dobročinênja! Na gostŰvanji Kološa Gézo i Fartel Gizele v Puconci, na lêpo goripozvánje Marič Kolmana z Vaneča, so veséli svatovje 207-5 Din. darŰvali na Gustáv Adolfa Podpornico. Tô je eden nájlepši spomin z toga velikoga gostŰvanja.

Turobni glási. Odselili so se zádñji mêsec z Puconske fare vu večnost: BŰkvič Ivan v Lemerji, star 48 l., Šipliç Kata, roj. Flisar na Vaneči, st. 50 l., Vajda Karolina, roj. Kerčmar v Dolini, st. 61 l., Soštarec Ilona, roj. Cipott na Gorici, st. 61 l., Horvat Kalman na Gorici, st. 27 l., Gál Števan v Brezovci, st. 46 l., Varga Kata, roj. Škrilec v Puconci, st. 84 leta. — Naj májo sladtek grobski sên i blážno goristanênje!

Gornja Slaveča. Celec Štefan iz Gor. Slaveč je aldŰvao na diko Bogá na spômenek † tŰvárišice 40 klaftrov zemlé našoj gmáni pôleg naše cêrkvi. Hvála za té plemeniti dár!

Turobni glási z Gor. Slavečke fare. Ostavili so v február mêseci te svoje lŰblêne Skledar Marija, ledična, iz Serdice 54 l. stara; Hajdič Matjaš, oženjen, iz Vidonjec vu 53. l. st.; KŰzmič Marija roj. Bertalanič, vdovica, v Nuskovi, 72 l. stara. — Eti vŰpreminôči naj poçivajo vu miri! Ti nazájostánjeni naj nájdejo na njihovo rano balžam trôšta od smilenoga Bogá, kí zvráçi vse rane človečega srdcá! Do pávidejnja!

Gibanje prebivalstva v Gor. Slavečkoj fari. Preminôče leto narôdilo se 44 (1933-ga 38) otrok, od tê moškoga spôla 22, ženskoga spôla 22. Zákonski bilô 39, nezákonski pa 5. Mrlô je: 38 (34) osêb, od toga moškoga spôla 17, ženskoga spôla pa 21. Narôdilo se dotično mrlô je na G. Slaveči 11-7, D. Slaveči 4-6, Sotina 4-5, Nuskova 7-5, Kuzma 6-3, Serdica 3-1, G. Lendava 6 1, Sv. Jurij 1-0, Rogaševci —, Večeslavci 1-2, Vidonci 0-2, Matjaševci 1-1. Zdalô se je: 8 (15) čisti ev. párov. Pri konfirmáciji je bilô 1934. apr. 8. 35 (52), od toga moškoga spôla 15 i ženskoga spôla 20. Izstopile sta z naše vere v r. k. cêrkev 2 ženski osebi zavolo ženidvi.

Samovolni dàri na D. Lista goridržanje: Gospá Voglerova Cankova 10 D, KŰčan Karol Francija 5 D, Kalmár Terezia Los Angeles 10 D, Banfi Jožef veški kur. Moščanci 10 D, KŰhár Štefan fárni inšpektor Puconci 20 Din. — Radi bi nadajávali! Srdčna hvála!

Nova cèrkev. V Lissaboni (Portugalija) je nê dávno bila posvetšena nova evang. cèrkev. Zidanje cèrkvje i farofa je koštalo bole poldrugi milion dinárov. Nova lêpa cèrkev je prva i jedina evang. cèrkev v Portugaliji. Vu njô správlene orgole so nájjakše v celom Lissaboni. Znotrešnja ôprava je z Nemčije darüvana od pok. drž. presidenta Hindenburga, od drž. vláde, od ženskoga društva v Königsbergi i v Leipzigi itv. Evang. fara v Lissaboni vezdaj okoli 700 dúš má. — Vedno globše razpúšťšava korenjê evangeličansko krstšanstvo túdi vu Španjolskom i Italijanskom orsági.

Gustav Adolfa Podpornica. V Gor. Slavečkoi fari je na G. A. podpornico nasledüjochi áldov vküpnabrání: G. Lendava 233 D, Sv. Juri-Rogaševci 170 D, G. Slaveča 101 D, Sotina 92 D, Nuskova 74.5 D, Kuzma-Matjaševci 51 D, Dol. Slaveča 49.5 D, Serdica 30 D, Večeslavci-Pertoča 22 D, Vidonci 19 D; offert. jan. 6-ga 30.75 D; áldov šolske decé 164 D. Vsevküp 1036 Din. Od lánskoga več 330 Din-ov, no či je žitek žmetnêši i sükêšina vékša postánola. V G. Lendavi i pri Sv. Jurji so ništérni drügovernici túdi lepo darüvali. Naj sprimlejo za svoje krstšansko bližnjega podpèranje istinsko zahválnost!

Dári na Dijaški Dom: Z-Sobote Šiftár Lajoš mlinar 30 D., Evang. ženskoga društva odbornikstva sobotske gospé so z fašenskimi fankami obilno obdarüvale i spravile veseljê dijaškoga dôma osnovlenikom. Kúhar Matjaš (Lukač) Puconci 20 D, Kuzma Zoltan Pužavci 10 D, Jos. Weren veletrg. Celje 50 D, Zelko Ferencova Chicago 20 D, Kološa Géza Puconci 10 D, Frás Jožef Berkevci 10 D, Žemlič Jolánka Maribor 25 D, Šiftár Pavel Pužavci 20 Din. Z-toploga srdcá hválimo našim dobrôtnikom i od G. Bogá blagoslov prosimo na njé!

Sv. Sava. Srbska-pravoslavna cèrkev sveti tekoče leto kak spominsko leto na njénoga národnoga i cerkevnooga, búditela, reformátora Sv. Savo. T. 1. januára 27-ga je minolo 700 let, ka je Sv. Sava komaj 60 let star mrô. — Znáno je, ka se srbska-pravoslavna cèrkev prôti našoj cèrkvi prijátelsko drží. Gde je potrebno, na držánje bože slúžbe prékpústi svojo cèrkev, dá mesto našim mrtvecom na svojem brúťivi, dovoli njim vözvóniti, na evangeličanske ôsvetnosti tam, gde túdi pravoslávi jesto, vsigdár odpošle svoje zastopnike. Naturno je, da i naša cèrkev prispo-

dobno činí prôti pravoslávnoj cèrkvi. Naš púšpek Dr. Popp so v posebnom písmi opomenoli fare, da taovzemejo na od pravoslávne cèrkvi držáni Sv. Savo ôsvetnostaj.

Dári k nesprhlivomi vencí v spomin na Luthárovo Fliszár Šarolto za Diačkoga Dôma štípendij: Banko Zoltán Francija 10 D, Merica Vilma Gorica 10 D, Šoš Terezija Francija 10 D, Zrinski Kalman Moščanci 5 D, Vljaj Štefan Šalamenci 10 D, Kološa Ana Gorica 5 D, Drvarič Lajoš Gorica 10 D, Ficko Ana Montevideo 10 D, Flisar Gizela Francija 20 D, Kerčmar Jožef Puconci 10 D, Norčič Števan Sebeborci 10 D, Pozvek Kolman i Domjan Geza Brezovci 20—20 D, Sever Irena i Kúhar Márta Puconci 10 D, Fliszár Mihalj i Varga Janoš Brezovci 10—10 Din. Nájšrcnejša hvála za té korine pošťüvanja!

Ka novoga po sveti? Hitler Adolf prezident in kancelar Nemčije je te dni bio boter 32. deteti ednoga črevljara. Med temi otrokami jih žive 29. — Vlada v Nemčiji je odločila, ka se samo tisti primlejo v državno slúžbo, ki znájo stenografijo (brzo pisanje). Tisti pa, ki so že v državnoj slúžbi, se morajo navčiti v trê letaj. Gde smo pa ešče mi?! — V Rusiji v turkes-tanskoj oblasti so komunisti vküperzostrelali tri derevnje (vesnice), ár so se kmetje prôtipostavili silje dati komunistom. Smrt je naišlo 2800 kmetov. To so že lepa „nebésa“ komunistov! — V Romániji je prepovedan izvoz silja, ár je letošnja močna zima polovico ozimne setve vničila. — V Berlini pri ministerstvu zvünešnjih del je v slúžbi profesor dr. Schultess kak tumač, ki gladko guči okrog 150 jezikov. Ne samo ka perfektno obvláda vse evropske jezike, nego túdi azijske, posebno pa indijske. — Hauptmana, ki je znamenitomi prekooceanskomi letalci Lindbergi v Ameriki déte vkradno, — je porotno sodišče obsodilo na smrt na električnom stolci. Ta právda košta Ameriko, kak listi pišejo, 450,000 dolárov. — Olimpijadne igre 1. 1940 se bodo na Japonskom vršile, ár je Italija ne ščela prevzétí. — Italija je mobilizerala 2 diviziji svoje vojske, ka de praj réd delala okoli Abesinije v Afriki. Abesinija ima okoli 10 milijonov lüdi. — Rumunski državni proračun je doségamao za okoli 42 1/2 milijard lejov v deficitu. Kak vidimo, indri túdi slabo ide. — Veliki Bečkerek se bo odzdaj naprej zvao Petrovgrad. — Nêdávno so bili imenovani za našega bana dr. Dinko Puc, ljubljanski župan. V osebi novoga g. bana smo dobili širokogrudnoga i objektivnoga vodítela ino smo ogvüšani, ka túdi naša evang. cèrkev pri nji dobi stálno oporo. — V Grčiji je bratomorska revolucija bila, štera je grozno materiálno škodo túdi napravila.

Reformácia v Svájcí i na Francuškem.

Naprejdáva: SILVÁNUS.

1. ZWINGLI ULRICH.

(Nadaljavanje.)

Ali Bôg je štéo toga slugo túdi za odebránoga činiti v očiščávanji i v pelanji skôz vsakšéféle nevôle i trplénja. 1519 ga leta je na smrt obetežao. Na vráčenje je v toplice Pfäfers odišo, gde je zvedo, ka je med tém v Zürichu peštiš vövdaro, na štéro se je hitro nazáj paščo, ár te strašen beteg je že 2000 lúdi pokôso. Brezi bojznosti je goripoisko te mérajóče, štere je v evangeliumi dánov Božov miloščov trôšto, dokeč je sam nej v tē beteg spadno.

Vu váraši so se dosta brigali i molili za toga vörnoga predgara, ki je med tém na nôvo vživao Božo lúbézen i gda je goriozdravo se je z cēlim tēlom i zdúšov v službo Kristuša i njegovoga evangeliuma na nôvo podao.

Zdá je nájobprvim vözplódo toga odpústka odávajóčega baráta Samson Bernharda, ki je to grēhovodpúščanje ešče z vékšov nesrámnostjôv tržo za dobre péneze v Švájcí, kak pa Tetzl na Nemškom. 120.000 zláta je vküperpôbro. Zürich váraš, štéri je že od evangeliuma navdúšeni bio, je dolizápro svoje vráta pred Samsonom. Ali nej samo Zürich, nego te púšpek v Konstanci i na zádnje ta vláda túdi je z kre Zwinglija stráni bila, tak ka ga je pápa z Švájca nazáj mogo pozvati.

Gda so Zwinglija včenjé od posta nikáki v praktično živlénje notrìvpelali, ki so si dovolili na postne dnéve belice i mesô za jesti i z tém nepokorni postanoli cērkevnim zákonom, se je zburkávanje obúdílo med lúdstvom natelko, ka je ta oblást odlóčila edno jávno dišputácijo držati za volo vedno bole razšúrjavajóče protivnosti prôti Zwingliju. Tá disputácija se je 1523. januára godila v Zürichu varaškoj hiši. Približno 600 lúdi je bilô navzôči, med njimi túdi Dr. Faber, púšpek generalvikar z Konštanca.

Zwingli je pri édnom stóli sedo, na šterom so Sv. Pismo i drúge knige bilé gori odpréte.

Zwingli erčé: „Jas sem tó predgo, ka je zveličanje samo v Kristuši i za volo toga me v cēlom Švájcí za jeretnika, za zburkáča i revolucionára zovéjo.

Naprej, ár v Božem iméni sem jas etil Jas želém naj oni, ki so me obtóžili naprêstô-

pijo — i znam, ka so tákši etí — i me za volo pravice naj vréd poberéjo“ — Dr. Faber je pravo, ka je on nej záto prišo esi, naj se dišputéra, nego naj vidi, ka de se godilo i po tom de prinešena púšpeka sôdba Na tó si je nazáj doli seo. Zwingli je ponôvo svoje pitanje, ali vse je mučalo.

Zdá se je eden oster glás čúo:

„Gde so zdá oni, ki so po vilicaj i v oštarijaj tak glasni bilí? Naprej, tú je zdá te človek!“ — Nišče se le nē ogláso. Na tó je te tanáč skončo, gda je Zwingliju nišče nē prôti povedo, naj on na dale predga evangeliom, drúgi dühovniki pa samo ono, ka je v sv. pismi napisano i se v njem posvedočiti dá, od tadanok i človeči zapôvedaj pa naj mučijo. Zwingli je svoje včenjé ešče pred etov dišputácijov v 67 paragrafúšaj napiso, štéri so fundácija švájcarske reformácije i k tomi je po dišputáciji na 300 stráni svoje verevadlúvanje napiso i tó kak zaključni govor je k tim 67 paragrafúšom prikápčo. Vu tom je napisano, ka v verski dugovánjaj je jedino sv. pismo merodávno, od njega neodvisnosti od cērkví, od právoga krščanstva, šteroga glávni motiv je vera v Kristuši, ki je Božo volô nazveščávo človečanstvi, po njegovoj pravíčnosti je lúdstvo od vekivečne smrti réšo i z Očom vó zméro. Kristuš je jedina pôt k zveličanjí; cērkev je pa občinstvo vsé oni, ki v Kristuši i pod Njem živéjo. Meša ali sv. večérja je nē áldov, nego spômenek ednôkprinešenoga áldova Kristušovoga.

Na jesén rávno onoga leta je ešče edna dišputácija bila, štéra se je za te protivnike reformácije rávno kak ta prva, neprijétno skončala. 900 lúdi je bilô navzôči. Za volo meše i kēpov so se štükali, na štéro so nikáki odúrjavci dálí zrok, ki so v Zürichu rávno tak, kak oni v Wittembergi vse rúšili i trli.

Zwingli jih je grajao: „Dête, štéro brezi drúgoga pomôči nemre hoditi, ne pústí tečas to klôp, dokeč si njemi eden stolec nē dao, za štéroga bi se držalo. Kēpi i stebri, štéri ne slúžijo za bolvanstveno čestitje, so nē za zavrčti, ár málanje i kamenárstvo je túdi Boží dár. Ali oni kēpi i stebri, štéri za bolvanstveno molenjé slúžijo, se morejo odstrániti.

Na zapoved vláde je Zwingli edno „Krátko i krščansko notrìvpelanje v krščanski návuk“ napisao. Vsem predgarom je prepovédano bilô predgati prôti onomi, ka je Zwingli napiso. Nôvi cērkevní réd je bio notrìvpelani; vse kēpe, ešče

Prednosti, koje Vam se pružaju kod kupnje „Tivar“ odijela jesu te, da kupujete lijepa odijela a k tome vrlo jeftina, i da ste pošteno posluženi.

ODIJELA ZA RADNE DANE:

NAŠE CIJENE:

Odijela za radne dane	Din	120 – 160.-
vunena odijela	„	170 – 390.-
dječačka odijela	„	110 – 290.-
hlače	„	75 – 160.-
dječja odijela	„	60 – 130.-
kape	„	10 – 18.-
nepremočivi hubertusi		32o, 26o, 16o.-

TIVAR ODIJELA

i križ so odstránili z cěrkvi, orgole vövrgli, stené z vápnom obělili, oltáre vödjáli, mešúvati prepovedali i na vüzem 1524. leta obrvim je bila sv. večérja tím vernikom vu krúhi i vini vöobslúzavana, pri šteroj priliki so za oböje, za krúh i vino, leseno posödo núcali.

Ali nej samo vera i návuk je bio reformirani, nego živlénje túdi. Kártanje, špile za penez, pijanost, gizdávo oblekávanje, maškaráde so bilé prepovedane. Oštarije so po devétoj vöri zaprète mogle bidti. Ki se je nepoštено obnášo, je nájprve od farara, te od voditelstva cěle gmajne opominjeni i na zádne od svetske právde na zgübiček vsej državljanski i cěrkveni pravice osojeni bio. Túdi med dühovniki, ki so vsakše leto od cěrkvenoga gjülěša kontrolirani bili obri včenjá i vandranja, se je pošteno živelo. Barátom je bilö dovoljeno klöštre ostaviti, nüne so lehtko ostale ali vöztöpile, kak se njim je vidlo. Dühovnikom se je dovolilo ženiti se. Sam Zwingli se je oženo z ednov plemenitov dovícov z Reinhart Annov 1524. vu šteroj je edno vörno ženo nájšo, z šterov je vu mérnom i blájženom zákoni živo.

Ali te boj pröti Rimi je nej bio te jedini i mogöče te nájzmetnéši tomí reformátori. Tú se je né šlo samo pröti krivomí včenjéj se boriti,

nego túdi krivoj sloboščini. Vu páverskoj bojni i vu nanövokrščenjej se je edna kriva sloboščina razšürjavala po drželaj, štera je vsaki boži i človeči réd porúšiti štela. Na mesto državnoga redüj eden sociálni komunizmuš, na mesto sv. pisma i Kristuša svestva so „düh“ šteli na tron posaditi. Tě navdúšávci so pod tém božega dühá zváli, ali tó je njihov človeči düh bio, ali ešče húši.

Eden voditel tě navdúšávcoj je Thomaš Münzer bio, ki je z Nemškoga prišo vu Švájci i je kak med lüdstvom, tak med dühovniki razšürjavao svoje včenjé, štero se je vu onom vrěmeni hitro sklicalo. Z Waldhuta Hubmeier farara je zadöbo za sébe. Vu pevnica sta predgala i med igranjem svetski nót sta svetila i obslúzavala sv. večérjo. Vnögí, ki so odürili njihovo okrščenjé vu detinství, so se dáli na növo okrstiti. Tě hüdobjákí so za edno túdi komunisti bili, ki so se nájbole vu shodnom Švájci razšürjavali i so vöporobili klöšter v Rüti. Dvakrat je posküso Zwingli te nanövokrstitele včiti na právi návuk, ki so že nej šteli nikakšo oblást spoznati obri sébe, ali vse je zaman bilö. 1527 leta so edno pár voditelov njihoví, med njimí túdi Hubmeiera vu vodo Limmat vtöpili.

(Dale.)